



اتحاد و همبستگی در اشعار ملک الشعراء بهار

مهدی پورحسن^۱، زهرا فرهنگی^۲

۱- دانشجوی کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی (گرایش ادبیات تطبیقی) دانشگاه باهنر کرمان

۲- کارشناس ارشد زبان و ادبیات عربی دانشگاه سیستان و بلوچستان

چکیده

بررسی اتحاد و همبستگی در اشعار بهار، با نگاهی توصیفی و تحلیلی، هدف پژوهش حاضر است. اتحاد و همدلی به معنای بشر دوستی و گسترش پیوندهای عمیق انسانی، از جمله مباحثی است که پهنه و گستره زبان و ادب فارسی را به خود اختصاص داده و در اشعار بسیاری از شاعران نامدار، در نهایت انسجام و شیوایی، بیان گردیده است. در این میان نقش بهار چشمگیر بوده است و می‌توان جلوه‌هایی از اتحاد و همبستگی را در اشعار این شاعر فرزانه یافت. در این پژوهش که بر اساس روش کتابخانه‌ای و سندکاوی صورت گرفته است، اشعاری که متضمن معنا و مفهوم اتحاد است، در شعر شاعر مزبور مورد تحلیل و بررسی قرار گرفته است. در پایان نتیجه به دست آمده این است که شرایط اجتماعی و سیاسی قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم و رخدادهای این دوره باعث شد، تا اتحاد و همبستگی و پرداختن به امور جامعه و مردم، بخش مهمی از حوزه تفکر سیاسی - اجتماعی این شاعر عصر مشروطه باشد. این دعوت به همدلی، تنها در سطح ملی و قومی مطرح نشده بلکه گونه‌های مختلف اتحاد کشورهای مسلمان، هم زبان و حتی اتحاد ملل شرق و با دیدی وسیعتر، اتحاد تمامی انسانهای کره خاکی در شعر او نمود یافته است.

واژه‌های کلیدی: اتحاد، همبستگی، شعر، بهار.